

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 marca 2025 r.,
sprawy P.B.

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 231b § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k., art. 244 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 27 sierpnia 2024 r., sygn. akt II AKa 175/24
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. akt IV K 26/22

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. akt IV K 26/22, uznał P. B. za winnego tego, że w dniu 12 lipca 2021 r. w L. woj. [...], działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim zabił A. T. zadając jej kilkakrotnie ciosy przy użyciu noża, z czego najmniej trzy w mechanizmie pchnięcia, powodując obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej z uszkodzeniem

pnia płucnego i aorty, wykrwawieniem do lewej jamy opłucnej, rany klutej okolicy łonowej, drążącej w kierunku mięśni uda, rany klutej okolicy kolca biodrowego przedniego górnego prawego z nacięciem kości, powierzchownych ran ciętych i otarć naskórka okolicy szyi, klatki piersiowej, kłębu lewego kciuka oraz kończyn dolnych, co doprowadziło do zgonu pokrzywdzonej w mechanizmie wykrwawienia na skutek uszkodzenia aorty i pnia płucnego, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt II K [...] /12, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w L. z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt II K [...] /16, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 18 czerwca 2016 r. do dnia 15 sierpnia 2020 r. ponad roku kary pozbawienia wolności, to jest czynu z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy tych przepisów wymierzył mu karę dożywotniego pozbawienia wolności, a także orzekł od niego na rzecz P. T. , D. B., M. T. i Z. B. tytułem nawiazki kwoty po 50.000 zł.; uznał też P. B. za winnego tego, że w dniu 12 lipca 2021 r. w L. woj. [...] umyślnie, z zamiarem bezpośrednim dopuścił się czynnej napaści na M. D. , który w obronie koniecznej podjął się odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie A. T. w ten sposób, że wyprowadził w jego kierunku dwa ciosy z użyciem noża, powodując obrażenia ciała w postaci, niewielkiego krwaka w tkance podskórnej okolicy piramidy kości skroniowej lewej za małżowiną uszną, rany okolicy skroniowej lewej za uchem bez cech złamania czaszki drążącej do kości, 3 centymetrowej rany na lewym ramieniu drążącej około 1 cm w głąb mięśnia, czym spowodował u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni i naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci możliwości amputacji lewej małżowiny usznej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w

warunkach art. 64 § 1 k.k., za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt II K [...]/12, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w L. dnia 25 października 2016 r., sygn. akt II K [...]/16, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 18 czerwca 2016 r. do dnia 15 sierpnia 2020 r. ponad roku kary pozbawienia wolności, to jest czynu wyczerpującego dyspozycje art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 231b § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności; uznał również P. B. za winnego tego że w dniu 12 lipca 2021 r. w L. woj. [...] nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Lubartowie wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 20/21, zakazu zbliżania się do A. T. na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzoną, to jest czynu wyczerpującego znamiona art. 244 k.k. i za to na mocy tegoż przepisu wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności; orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył P. B. , jako karę łączną, karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji złożonych od tego wyroku przez obrońcę i oskarżyciela publicznego, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2024 r., sygn. akt II AKa 175/24, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia przepisy obowiązujące przed nowelizacją wprowadzoną ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy Kodeks karny i niektórych innych ustaw, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzekł od P. B. nawiązkę również na rzecz B. B. w kwocie 50.000 zł., z opisu czynu przypisanego w punkcie drugim wyeliminował ustalenie o narażeniu pokrzywdzonego M. D. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci możliwości amputacji lewej małżowiny usznej, zaś

z kwalifikacji prawnej czynu i podstawy skazania wyeliminował art. 160 § 1 k.k., a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 sierpnia 2024 r., sygn.. akt II AKa 175/24, kasację złożył adwokat Ł. L. – obrońca skazanego P. B. .

Zarzucił:

- inne rażące naruszenie prawa, to jest obrazę przepisów postępowania - art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 436 k.p.k. i art.457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na niedostatecznym rozważeniu zarzutów apelacji i ogólnikowym, stereotypowym upozorowaniu ich rozważenia, a w rezultacie przeniesienie praktycznie wszystkich błędnych ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji do orzeczenia wydanego przez Sąd odwoławczy, w tym w szczególności ustaleń:

a) że P. B. nie dopuścił się czynu określonego w pkt I wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, w wyniku wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami, zignorowanie w tej mierze uzupełniającej opinii biegłych wywołanej w postępowaniu odwoławczym (przed Sądem błędnie obsadzonym) i wynikających z niej wniosków;

b) że P. B. dopuścił się naruszenia zakazu sądowego zbliżania się do swojej byłej małżonki, podczas kiedy z obiektywnych dowodów zgromadzonych w sprawie wynikało jednoznacznie, że nie spodziewał się spotkania z byłą małżonką w tym miejscu i czasie, że po zorientowaniu się, iż znajduje się ona przed nim oddalał się z tego miejsca, zaś jego powrót został spowodowany gwałtownym impulsem, który jednocześnie doprowadził do popełnienia pozostałych czynów,

prowadzące w efekcie do zignorowania większości wniosków apelacji - poza wnioskiem o zmianę kwalifikacji jednego z czynów — i utrzymania w większości zaskarżonego wyroku w mocy;

- inne rażące naruszenie prawa, to jest rażąco obrazę przepisów postępowania : art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 436 k.p.k. (*a contrario*) i 457 § 3 k.p.k., polegającą na nierozpoznaniu zarzutów apelacji w jej punkcie 2 lit d;

- inne rażące naruszenie prawa, to jest rażąco obrazę przepisów postępowania art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., polegającą na bezzasadnym oddaleniu złożonych na rozprawie wniosków dowodowych, pomimo tego, iż zmierzały one do wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, natomiast przeprowadzenie ich przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w toku uprzedniego rozpoznawania sprawy uznać należy za niebyłe, skoro w świetle orzeczenia Sądu Najwyższego zapadłego na skutek uprzednio wniesionej kasacji czynności te (dowód z uzupełniającej opinii biegłych przeprowadzony w sprawie Sądu Apelacyjnego w Lublinie pod sygn. II AKa 248/22) został przeprowadzony przez Sąd nieprawidłowo obsadzony;

- inne rażące naruszenie prawa, to jest rażąco obrazę przepisów prawa materialnego :

a) art. 148 § 4 k.k. polegającą na zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy (brak zmiany wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w tym zakresie) w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie pierwszym wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie poprzez błędne przyjęcie, za sądem *a quo*, że P. B. dopuścił się czynu określonego w art. 148 § 1 k.k., podczas kiedy, jak wynika z przeprowadzonych, niekwestionowanych i obiektywnych dowodów z nagrań wizji - w tym w świetle uzupełniającej opinii biegłych dopuszczoną przez Sąd odwoławczy - do czynu tego doszło w wyniku wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami (stosunki pomiędzy P. B. i małżonką, sposób rozwiązania małżeństwa, utrudnianie kontaktów z dziećmi, dzieci zamieszkujące ze szwagrem, wreszcie - co do okoliczności bezpośrednio poprzedzających czyn: zorientowanie się przez P. B. , że na jego drodze spotkał byłą żonę i jej poprzedniego/obecnego partnera, wymiana nieuprzejmości, odejście spod tego domu, jakieś późniejsze działania pokrzywdzonego, bądź byłej małżonki - wg zeznań stwierdzenie, że zostanie wezwana Policja, nagły powrót i dokonanie czynu), co uzasadnia kwalifikację tego czynu z art. 148 § 4 k.k.;

b) w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w punkcie trzecim wyroku poprzez błędne zaaprobowanie przez Sąd odwoławczy błędu Sądu Okręgowego w Lublinie, polegającego na uznaniu P. B. winnym popełnienia czynu w nim

opisanego pomimo tego, że w sprawie brak jest dowodów na to, że zamierzał (bezpośrednio, czy nawet ewentualnie) ów zakaz naruszyć.

Podnosząc te zarzuty adwokat Ł. L. – obrońca skazanego P. B. , **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Krzysztof Sokół – Prokurator Rejonowy w Lubartowie, w pisemnej odpowiedzi na tą kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 21 stycznia 2025 r., sygn. [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja adwokata Ł. L. – obrońcy skazanego P. B. jest oczywiście bezzasadna, jak to trafnie wskazano w pisemnej odpowiedzi sporządzonej przez Krzysztofa Sokoła – Prokuratora Rejonowego w Lubartowie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że określona w przepisie art. 523 § 1 k.p.k. inna, niż uchybienia z art. 439 k.p.k., rażąca obraza prawa, jako podstawa kasacji, musi cechować się taką wagą i doniosłością skutków danego naruszenia, że może być porównywalna z rangą bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia. Jednocześnie musi ona stanowić uchybienie, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Ponieważ nie chodzi o jakąkolwiek możliwość wpływu takiego naruszenia na treść orzeczenia, lecz o **istotny** wpływ na ową treść, chodzi tu jedynie o takie naruszenie, przy braku którego zaskarżone orzeczenie mogłoby być inne (tzw. materialna sprawiedliwość orzeczenia) oraz o uchybienie takim zasadom procesu, które stanowią o jego rzetelności. Jeżeli bowiem rażąco naruszono, w określony sposób, te zasady, oznacza to, że orzeczenie zapadło w procesie nierzetelnym, a więc nie może być zaakceptowane, gdyż potencjalnie ów brak rzetelności, poza zaskarżeniem samego postępowania (tzw. sprawiedliwość proceduralna), mógł mieć także istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia (por. T. Grzegorzczak, Kasacja jako nadzwyczajny środek

zaskarżenia w sprawach karnych i jej skuteczność w praktyce, Państwo i Prawo 2015, nr 6, s. 25 - 26).

W polskim modelu środków odwoławczych w sprawach karnych, kasacja strony, jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i jej podstaw (przyczyn kasacyjnych) nie można w żadnym wypadku łączyć z przyczynami odwoławczymi charakterystycznymi dla apelacji. Kasacja strony jest wnoszona od orzeczenia sądu odwoławczego, nie zaś od orzeczenia sądu pierwszej instancji, co jasno wynika z treści przepisu art. 519 k.p.k. W przypadku apelacji zarzuty mogą obejmować: obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 a k.p.k.), obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), rażącą niewspółmierność orzeczonej kary (art. 438 pkt. 4 k.p.k.). Kontrolą zaś kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne, i to jeszcze zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k. popełnionych przez sąd odwoławczy. W myśl tego przepisu podstawą kasacyjną, oprócz uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (gdzie są wskazane tzw. bezwzględne podstawy uchylania zaskarżonego orzeczenia), może być jedynie inne rażące naruszenie prawa (przepisów prawa materialnego, jak też przepisów prawa procesowego), jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. W trybie kasacji dochodzi zatem do kontroli zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego tylko z punktu widzenia naruszenia prawa, z wyłączeniem, w zasadzie, badania prawidłowości poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji, nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i na podstawie własnej ich oceny kontrolować poprawność dokonanych ustaleń faktycznych. Z uwagi na przyjęty w Polsce model postępowania kasacyjnego nie jest też możliwe, aby Sąd Najwyższy dokonał swojej własnej oceny przeprowadzonych dowodów. Rola Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację sprowadza się wyłącznie do oceny zarzutów, a następnie podjęcia decyzji w tym zakresie. Nie wydaje się trafne przyjęcie, że Sąd Najwyższy powinien

oceniać zarzuty kasacyjne jedynie w zakresie decyzji pierwotnej, tj. uwzględnienia kasacji, a następnie będzie miał otwartą drogę do własnej oceny uprzednio przeprowadzonych dowodów i mógł decydować, czy np. zeznania danego świadka były wiarygodne. Sąd Najwyższy nie jest powołany do bezpośredniego stosowania reguł rozumowania określonych w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., ale jedynie do kontroli tego, czy reguły te zostały prawidłowo zastosowane w poddanym kontroli kasacyjnej orzeczeniu sądu (por. np. M. Zbrojewska, Rola i stanowisko prawne Sądu Najwyższego w procesie karnym, Warszawa 2013, s. 301).

Oczywiście bezzasadny jest sformułowany w kasacji adwokata Ł. L. – obrońcy skazanego P. B. , zarzut rażącej obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 148 § 4 k.k. oraz art. 244 k.k. Ten zarzut, to w istocie niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Czyn przypisany w kształcie ujętym w pkt 1 (zarzut z pkt I aktu oskarżenia) wyczerpuje znamiona zbrodni z art. art. 148 § 1 k.k. a nie jak wywodzi Autor kasacji występku z art. 148 § 4 k.k., a czyn ujęty w pkt 4 (zarzut z pkt III aktu oskarżenia), wyczerpuje w pełni znamiona przestępstwa art. 244 k.k., zaś kwestie o których mowa w tym zarzucie kasacji to przecież problem ustaleń faktycznych. Powszechnie przyjmuje się, że skoro błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, to nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę błędnych ustaleń faktycznych – „naruszeniem przepisów prawa materialnego”, nie może zobowiązywać, ani też uprawniać Sądu Najwyższego – orzekającego w postępowaniu kasacyjnym, do badania pod pozorem tak zredagowanego zarzutu, zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego kasacją wyroku. Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, że przy zarzucie obrazę prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazę prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola

odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Zarzut obrazy prawa materialnego jest skuteczny, gdy nastąpiła niewłaściwa subsumpcja niekwestionowanych ustaleń faktycznych pod przepis prawa materialnego, np. gdy sąd orzekający, po zawarciu w opisie czynu znamion uprzywilejowanej postaci przestępstwa zabójstwa zastosuje doń kwalifikację prawną przewidującą odpowiedzialność karną za to przestępstwo w postaci podstawowej (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 czerwca 2002 r., sygn. akt IV KK 113/02, Legalis, z dnia 4 stycznia 2007 r., sygn. akt IV KK 359/06, R – OSNKW 2007, poz. 31, z dnia 6 lutego 2017 r., sygn. akt V KK 400/16, Legalis). Na marginesie zauważyć należy, że trafnie podnosi Krzysztof Sokół – Prokurator Rejonowy w Lubartowie, w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż cyt. „Sąd Apelacyjny w Lublinie dokonał szczegółowej wykładni art. 148 § 4 k.k. popierając ją cytatami z orzecznictwa oraz doktryny i rzeczowo wskazał dlaczego w przedmiotowej sprawie, brak jest podstaw do zastosowania owego przepisu. Nie powtarzając w tym miejscu argumentacji Sądu Apelacyjnego w Lublinie, którą autor odpowiedzi na kasację w pełni podziela, wartym podkreślenia jest iż autor kasacji, w treści kasacji, jak też w toku postępowania konsekwentnie argumentuje, iż czyn P. B. polegający na zabójstwie byłej małżonki, z którą ten rozwiódł się kilka lat wstecz, był wynikiem silnego wzburzenia, które było usprawiedliwione tym, że P. B. będąc w stanie nietrzeźwości spotkał ją przypadkowo na ulicy z innym mężczyzną, zaś gdy poszedł do niej wszczynając awanturę ona domagała się od niego by respektował sądowy zakaz zbliżania się do niej i kontaktowania z nią, zapowiadając, że w przeciwnym razie wezwie Policję, której to formacji skazany z uwagi na poprzednią karalność nie darzy sympatią. Powyższa teza warta jest podkreślenia, albowiem już sama w sobie ukazuje ona niezasadność owej argumentacji, która graniczy z nedorzecznnością, niezależnie nawet od okoliczności, iż skarżący uzasadniając swoje stanowisko przytaczał i przytacza tezy niemające żadnego pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym lub pozostające w oczywistej sprzeczności z treścią przeprowadzonych dowodów. Obszerną część uzasadnienia stanowią argumenty kwestionujące ocenę przez Sądy obu instancji nagrania

monitoringu, na którym utrwalony został przebieg zdarzenia. Zarzuty te jakkolwiek literalnie zostały rzeczowo uzasadnione, to jednak nie wytrzymują w konfrontacji z treścią nagrania, które znajduje się w aktach sprawy. Zapoznanie się z treścią nagrania nie pozostawia wątpliwości, iż Sądy obu instancji prawidłowo odtworzyły i oceniły zdarzenie utrwalone na nagraniu, zaś zarzuty skarżącego są wyrazem subiektywnej interpretacji faktów, kierowanej logiką znaną jedynie autorowi. Nie wdając się w zbędną polemikę z argumentami skarżącego, dotyczącymi relacji stron, pokreślić należy z całą stanowczością, iż okoliczności, czy P. B. akceptował fakt rozpadu związku, czy też nie, czy miał za złe małżonce, iż rozwód został orzeczony w trybie zaocznym, czy też nie, czy spotykając w stanie nietrzeźwości na ulicy byłą małżonkę w towarzystwie innego mężczyzny wzburzył się czy też nie, jak też czy wzburzyła go, czy też nie zapowiedź wezwania Policji, wypowiedziana przez pokrzywdzoną w obronie, nie mają *de facto* znaczenia, dla oceny prawnej dokonanego przezeń czynu. Nie sposób przecież przyjąć, aby którakolwiek ze wspomnianych okoliczności mogła usprawiedliwiać dokonanie zabójstwa byłej małżonki, spotkanej przypadkowo na ulicy po bez mała siedmiu latach od zakończenia małżeństwa. Tego typu rozumowanie, jest nie do przyjęcia w europejskim kręgu kulturowym, do którego Polska się zalicza, uwzględniając powszechnie akceptowane w tymże kręgu normy i zasady moralne. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż silne wzburzenie usprawiedliwione okolicznościami to tylko takie, które w ocenach społecznych może zasługiwać na pewne zrozumienie z punktu widzenia zasad moralnych. Jest bowiem współmierne do wywołującej jej przyczyny, pochodzącej od pokrzywdzonego, którego to zachowanie wywołało afektywną reakcję spełniającą znamiona czynu zabronionego określonego w art. 148 § 4 k.k. Jako równie bezzasadne ocenić należy zarzuty kwestionujące prawidłowość kwalifikacji prawnej czynu przypisanego z pkt III. Z ustaleń, których nie kwestionuje nawet sam skarżący wynika, iż P. B. w okresie obowiązywania zakazu zbliżania się do A. T. na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzoną orzeczonego wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2021 r., wydanym przez Sąd Rejonowy w

Lubartowie w sprawie o sygn. akt II K 20/21, podszedł do pokrzywdzonej, którą spotkał na ulicy, wdał się z nią w dyskusję słowną, a następnie przy użyciu noża, w warunkach bezpośredniego kontaktu zadał jej szereg ciosów pozbawiając życia. Argumentacja skarżącego, zmierzająca do wykazania, iż mimo powyższych taktów oskarżony nie naruszył opisanego zakazu sądowego, kłóci się z elementarnymi zasadami logiki. Powoływana przez obrońcę okoliczność, iż skazany nie planował spotkania z pokrzywdzoną, a tym samym naruszenia zakazu, nie ma w przedmiotowej sprawie żadnego znaczenia, na co zwrócił również uwagę Sąd Apelacyjny w Lublinie. Z niekwestionowanych dowodów wynika przecież, iż zakaz ów skazany złamał i uczynił to jakkolwiek nie z premedytacją, to jednak umyślnie”.

Równie bezzasadny jest zarzut rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 436 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz zarzut rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 436 k.p.k. (*a contrario*) i 457 § 3 k.p.k. Zauważyć należy, iż „zwykła” obraza przepisu art. 433 § 2 k.p.k. ma miejsce, gdy sąd odwoławczy pomija zupełnie w swych rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym. Natomiast, co jest konieczne w postępowaniu kasacyjnym, o istotnym wpływie „rażącego naruszenia prawa”, tj. przepisów określających zasady kontroli odwoławczej, na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., statuującego podstawy kasacyjne, można mówić tylko wtedy, gdy jest możliwe wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie sądu odwoławczego byłoby w zasadniczy sposób odmienne od tego, które w sprawie zostało wydane. W konsekwencji zarzuty kasacyjne muszą w sposób „punktowy” wykazywać oczywistą wadliwość w rozumowaniu sądu odwoławczego w sferze oceny trafności bądź nietrafności zarzutów apelacyjnych i nie mogą być prostym ich powtórzeniem. Przypomnieć również należy, iż z art. 537a k.p.k. jasno wynika, że nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, iż jego pisemne uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Konsekwencją tego przepisu, jest bezprzedmiotowość stawiania w kasacji zarzutu rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. Przyjmuje się, że nienależyte rozważenie zarzutu apelacyjnego ma miejsce, jedynie wówczas, gdy sąd nie analizuje wszystkich

podanych przez skarżącego argumentów lub dokona takiej analizy w sposób: a) sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania, albo b) bez należytego oparcia w materiale dowodowym sprawy. Oczywistym jest, że samo nie podzielenie zarzutu apelacyjnego nie oznacza bynajmniej nieprawidłowego doń odniesienia się, jeżeli tylko sąd odwoławczy wyjaśnił, dlaczego nie uważa owego zarzutu za trafny. Z orzecznictwa Sadu Najwyższego wynika, że co do zasady, stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego powinien odpowiadać szczegółowości zarzutów sformułowanych w apelacji. W realiach niniejszej sprawy nie można zasadnie wywodzić, iż Sąd Apelacyjny w Lublinie, rozpoznając ponownie apelacje złożone w tej sprawie uczynił to w sposób nierzetelny. Jest wręcz odwrotnie, gdyż z obszernego pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 sierpnia 2024 r., sygn. akt II AKa 175/24, jasno wynika, iż ten Sąd rozważył w dostatecznym zakresie zarzuty apelacji obrońcy i podał dlaczego uważa je za niezasadne oraz dlaczego aprobuje ocenę zebranego materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy w Lublinie. Bezzasadny jest także podniesiony w kasacji zarzut rażącej obrazę przepisów postępowania art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Nie można podzielić zarzutu dotyczącego oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych. Skarżący nie wykazał, aby opinia sądowo-psychiatryczna wydana przez biegłych była opinią niepełną lub niejasną. Decydujące dla uzupełnienia opinii biegłych jest przekonanie sądu, iż opinia jest niepełna lub niejasna, nie zaś żądanie zgłoszone przez stronę. Podkreśla się, że subiektywne przekonanie strony o wadliwości sporządzonych opinii nie może decydować o obowiązku dopuszczenia przez sąd kolejnej opinii (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1999 r., sygn. akt WKN 29/99, Legalis). Wniosek o okazywanie biegłym nagrania monitoringu, który zarejestrował zdarzenie, celem wypowiedzenia się w oparciu o treść nagrania, odnośnie istnienia przesłanek do zakwalifikowania czynu, jako występkę z art. 148 § 4 k.k. nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia w aspekcie potrzeby przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych. Z zasady prawdy materialnej wynika obowiązek

dołożenia przez sąd maksymalnych starań aby wykryć co naprawdę zaszło i jak w rzeczywistości wyglądają fakty dotyczące zdarzenia objętego osądem (ujęte w skardze uprawnionego oskarżyciela inicjującej postępowanie przed sądem), które podlegają następnie ocenie prawnej, nie oznacza to jednak, iż w polu zainteresowania sądu mają się, niejako z urzędu, znaleźć wszystkie, także najmniej prawdopodobne ewentualne wersje. Należy też wskazać, iż w myśl unormowania z art. 405 k.p.k., w poczet materiału dowodowego są zaliczane wszystkie protokoły i dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, niezależnie od tego czy zostały uzyskane w trakcie ponownego postępowania apelacyjnego, czy też w toku postępowania apelacyjnego zakończonego orzeczeniem, które zostało uchylone w trybie kasacji.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[SOP]

[a.ł]